

at indføre Overlandvæsenskommissionen som Appellinstans, idet man har ment, det vilde være rigtigt at blive staaende ved de Former og Institutioner, som Befolkningen gennem mange Aars Erfaring har Kendskab til og Tillid til. Saavel Landvæsenskommissioner som Overlandvæsenskommissioner er jo vokset op efterhaanden i Overensstemmelse med hele vor Landbefolknings Tankesæt og Karakter; og Forholdet er jo dette, at disse Kommissioner for langt den største Part vil blive anvendt i Landdistrikterne. Men der er ogsaa en anden Grund, hvorfor Overlandvæsenskommissionen er en naturlig Appellinstans, og det er den, at der i større Sager kan fremkomme Forhold, som paa-virker ogsaa det egentlige Overfladevand — Vandløb og Søer —, og som derfor ifølge Lovgivningen alligevel vil kræve Overlandvæsenskommissionens Indgriben.

Der er dog af Udvalget foreslaaet indført en Ændring i Overlandvæsenskommissionens Sammensætning, nemlig den, at hvor det drejer sig om Grundvandssager, skal Overlandvæsenskommissionen bestaa af to Landvæsenskommissærer samt een i Vandløb og een i Vandværksanlæg sagkyndig, begge udpegede af Indenrigsministeriet, under hvem hele denne Lovs Administration tænkes henlagt. De almindelige Overlandvæsenskommissioner bestaar af 4 Landvæsenskommissærer foruden Formanden, og saa kan den ene af Landvæsenskommissærerne erstattes med en i Vandløb sagkyndig Mand; men her har man altsaa ment det fornødent at tilvejebringe den fornødne Sagkundskab i Overlandvæsenskommissionen, idet man vil fastslaa, at den skal bestaa af to Landvæsenskommissærer samt een i Vandløb og een i Vandværksanlæg sagkyndig. Desuden er det fastsat, at Landvæsenskommissionen, som er første Instans, skal antage teknisk kyndig Medhjælp, og at denne skal vælges blandt en Række af Indenrigsministeriet udpegede sagkyndige. Derigennem har man ment at sikre den fornødne Kontinuitet og Ensartethed i Sagernes Behandling; og saa meget mere vil man kunne gøre det, hvis man indskrænker sig til en begrænset Række af sagkyndige, hvad jo ganske naturligt vil ske, idet der ikke her i Landet findes saa ganske overordentlig mange sagkyndige at vælge imellem. Lovforslaget er derefter

helt igennem foreslaaet rettet saaledes, at man udskyder Vandforsyningskommissionen og i Stedet for gør Overlandvæsenskommissionen til Appellinstans for Landvæsenskommissionerne.

Af de Ændringer, som ellers er foreslaaet i Lovforslaget, skal jeg omtale nogle af de vigtigste, idet jeg gaar ud fra, at det ikke skulde være nødvendigt at gaa i Detailler med Hensyn til de Rettelser, der alene er en Følge af Udskydelsen af Vandforsyningskommissionen. Jeg skal saaledes omtale, at i § 1 har Udvalget fundet det rettest at indsætte en Bestemmelse om, at det offentlige har Ret til mod Erstatning at foretage de til et paatænkt Anlæg fornødne Afsætninger og Opmaalinger, forinden man gaar til Nedsættelsen af en Landvæsenskommission. Det er dog udtrykkeligt foreslaaet tilføjet i Paragraffen, at Prøveboringer, som vil lægge Beslag paa Jord i længere Tid og kræve Tilførsel af Materiale, ikke skal kunne foretages, inden Landvæsenskommissionen er nedsat. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at en tilsvarende Bestemmelse findes f. Eks. i Loven af 30. November 1857 om Afstaaelse af Grund til Vandaflednings- eller Kloakanlæg.

Som et andet Hovedpunkt vil jeg gerne nævne, at man for at fremskaffe Simplifikationer har mildnet Bestemmelserne i Lovforslagets § 7. Ifølge Lovforslaget skal nemlig ethvert nok saa ubetydeligt eksisterende Anlæg anmeldes og dets Vandmængde fastlægges, inden det kan anerkendes som havende Ret til Vandindvinding. Den af Udvalget foreslaaede Ændring gaar derimod ud paa, at alle ved Lovens Ikrafttræden eksisterende Anlæg skal anerkendes som havende erhvervet en saadan Vandindvindingsret, men saafremt de vil sikre sig en Fastlæggelse af Grænserne for denne Ret, hvor stor en aarlig Mængde der maa indvindes, maa det ske ved Kendelse af Landvæsenskommissionen, eventuelt gennem Appel til Overlandvæsenskommissionen. Hvis det ikke sker, maa vedkommende Anlæg finde sig i, naar der senere kommer nye Anlæg frem i Oplandet, at blive betragtet som staaende paa lige Fod med disse; det har altsaa ikke sikret sig en Særrettighed. — Endvidere vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at der i § 7 er indført en Bestem-